

Aangezien ik zelf niet genoeg op de hoogte was, maar de kwestie toch, ook voor ons geneesheeren nog al belangwekkend vond, heb ik getracht bij anderen daaromtrent inlichtingen te ontvangen. Na enkele vergeefsche pogingen, ontving ik den 7den November 1919 het volgende antwoord: „Eindelijk ben ik er achter gekomen, hoe het zit met „mens sana in corpore sano”. JUVENALIS zegt op de betreffende plaats: de wijze mensch vraagt (van de goden): „een gezonde geest in een gezond lichaam”. Het wordt dus wel altijd verkeerd gebruikt. Hij zegt heelemaal niet, dat het een uit het andere volgt.”

Als met terzake deskundig, kan ik niet beoordeelen, wie gelijk heeft, maar meende desalniettemin deze kwestie toch in geneeskundigen kring ter sprake te moeten brengen. Worden de genoemde woorden werkelijk altijd verkeerd vertaald, dan wordt het tijd, dat daaraan een eind komt, temeer daar de juiste vertaling meer overeenkomstig de waarheid is dan de andere, Vaak toch huist een gezonde ziel in een ziek lichaam.

Brœk in Waterland, December 1921.

C. BAKKER.

BRANDWONDEN.

Van verschillende zijden wordt mij gevraagd, hoe sterk de picrinezuur-oplossing is, die bij brandwonden wordt gebruikt. Zie hier de wijze van handelen in de verbandkamer der Konkl. Mij. „de Schelde”.

Er wordt gebruikt een verzadigde waterige oplossing van pikrinezuur. Deze wordt steeds in voorraad gehouden. Bij alle graden van verbranding wordt het middel toegepast, zoo mogelijk in den vorm van een hand- of voetbad. Slechts eenmaal vindt deze wijze van behandeling plaats. Het bad wordt vrij lang gebruikt, zoodat de pikrinezuuroplossing alle gelegenheid heeft goed te werken. De geheele huid ziet dan stevig geel. Bij verbrandingen van den eersten graad geschiedt dan verder niets; bij ernstiger verbrandingen wordt een steriel boorzalfverband gegeven. Plaatsen, die zich lastig met een bad laten behandelen, worden langdurig met in de oplossing gedrenkte watten gespoeld en gebet. Slechts zeer zelden wordt een patiënt met deze oplossing verbonden en dan naar huis gezonden. Zulk een verband mag niet langer dan twaalf uur zitten blijven met het oog op resorptie door de wond en de ongedeerde huid. Om dezelfde reden lijken mij verbanden met pikrinezuurzalf af te raden.

Bij deze wijze van handelen is het gevolg zeer fraai en zijn geen onaangename verwikkelingen (ikterus, albuminurie) te vreezen.

Middelburg, 18 December 1921.

D. N. VAN GELDEREN.

DE SPECIALISTEN TE HEERLEN EN HET A. M. F.

In zijn Nieuws uit de afdeeling „Heerlen en Omstreken” vertelt BERNARD SCHIPHORST ons een onjuistheid, waar hij schrijft:

„..., terwijl wat de specialisten betreft het A. M. F. zich niet vereenigt met de opvattingen van het hoofdbestuur der Maatschappij”;

Zonder in te gaan op hetgeen BERNARD SCHIPHORST hier en op bldz. 2761 schreef over het hoofdbestuur der Maatschappij, zonder in te gaan op hetgeen deze collega het bestuur van het A. M. F. meent te mogen toevoegen, willen wij er op wijzen, dat op uitdrukkelijk en schriftelijk verzoek der specialisten te Heerlen de onderhandelingen met het bestuur van het A. M. F. afgebroken zijn. Het was de uitdrukkelijke wensch der specialisten te Heerlen „vrij” te zijn, op hun uitdrukkelijk verlangen heeft de S. O. er van moeten af zien een collectieve overeenkomst met het A. M. F. voor te stellen. Wij betreuren zeer, dat de collega's te Heerlen ons belet hebben tegelijk met het contract voor de huisartsen een overeenkomst voor de leden der S. O. te sluiten.

SCHIPHORST, die zijn laatste nieuws den 5den December j.l. schreef, wist echter reeds 23 November, dat de S. O. bereid blijft voor de leden harer organisatie, die

dit wenschen, onderhandelingen met het A. M. F. aan te knoopen. En ruim 8 dagen, vóórdat het jongste nieuws van SCHIPHORST gepubliceerd werd, had een van ons hem reeds bericht, dat de boven aangehaalde woorden geheel onjuist waren.

Namens Dagelijksch Bestuur S. O.

Amsterdam, }
Apeldoorn, } 17 December 1921.

CH. BLES
A. J. W. HEINTZ.

HET NIEUWS UIT DE AFDEELING HEERLEN EN OMSTREKEN.

In de correspondentie: afdeling Heerlen en omstreken, bldz. 3051 van de hand van SCHIPHORST komen eenige onjuistheden voor, van welke ik er gaarne een paar wil rechtzetten.

1. Het A. M. F. is *geen* „kapitalistisch mijnwerkersfonds”. Onder kapitalistisch verstaat men gewoonlijk datgene, wat behoort aan de bezitters van het Kapitaal (in tegenstelling van den Arbeid). De bijdragen voor het A. M. F. worden voor de eene helft door de mijndirecties, voor de andere helft door de arbeiders zelf opgebracht.

2. Het A. M. F. wordt *niet* beheerd, gedirigeerd enz. door de werkgevers. Het dagelijksch bestuur bestaat uit twee afgevaardigden van de mijndirecties en twee vertegenwoordigers van de mijnwerkersbonden. De directeur is benoemd door het bestuur, dat eveneens half uit afgevaardigden der mijnen, half uit arbeiders bestaat. Op de verschillende mijnen zijn agentschappen van het fonds; de beslissingen over ziekingelduitkeeringen worden daar weer in een gemengde vergadering genomen. Dit beginsel vindt men in alle onderdeelen der organisatie terug. Dat het A. M. F. „machtig” is, spreekt vanzelf, als men bedenkt, hoe hierin de belangen van kapitaal en arbeider op een gemeenschappelijk terrein worden behartigd.

Omtrent de verdere onjuistheden in de correspondentie wensch ik alléén nog dit te zeggen: Het is het hoofdbestuur der Maatschappij, dat van een regeling met de specialisten heeft afgezien en aan het bestuur van het A. M. F. vrijheid heeft gelaten, die zelf te treffen. Verder: mijn bezoek had alléén ten doel een belangwekkenden patiënt te laten zien, welke afkomstig was van de afdeling van den demonstreerenden geneesheer-directeur CROBACH, en door mij op diens verzoek was onderzocht *als neuroloog*.

Heerlen, 17 December 1921.

TACO KUIPER KZN.

MANIEREN VAN EEN KWAKZALVER.

In het laatste nummer van dit *Tijdschrift* zal iedereen met eenig genoegen gelezen hebben, dat de tuberculose-genezer EILERS nu eenigen tijd achter de tralies gaat doorbrengen. Na zijn kennismaking met den rechter, schijnt hij voorzigtiger te worden, zooals uit onderstaande mag blijken:

In het ziekenhuis ligt een patiënte met chirurgische en longtuberculose, laatste stadium. Een familielid, die het blijkbaar ook wel eens met de niet-officiële geneeskunde wilde probeeren, schreef aan EILERS, waarop het volgende antwoord kwam:

Mijnheer,

Ik wil heel graag nog trachten uw zuster te redden, maar zij mag in de gegeven omstandigheden het ziekenhuis niet verlaten, daar dit haar dood ten gevolge zou hebben. Kan zij dus daar mijn middelen gebruiken, dan zal ik u graag helpen.

Gaarne uw antwoord tegemoet ziende, verblijft

Hoogachtend, enz.

W. G. EILERS.

De toeleg is te duidelijk: Hij wil het wel eens probeeren gedekt door een *echten* dokter, en weigert die, dan zal hij wel aan de familie melden, dat die snoode artsen, uit concurrentievrees, de arme zieke haar laatste kans onthouden.

Noordgouwe, 18 December 1921.

J. F. O. HUESE.